

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 130.002 van 31 maart 2004
in de zaak A. 116.571/VII-25.688**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Afghaanse nationaliteit, op 21 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 20 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 16 oktober 1999 en verklaarde zich op 18 oktober 1999 vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 december 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Pol-e-Behsud. Uw oom Shomali Khan zou een tiental jaren geleden zijn gedood door een plaatselijke leider. Sindsdien zouden vele mensen uit uw streek zijn gearresteerd. Na de komst van de Taliban zou uw neef Mohammad door de nieuwe machthebbers zijn meegenomen om met hen te gaan vechten. Nadien zouden de Taliban ook u hebben willen recrutereren. U zou hebben besloten te vluchten. U zou via Islamabad per vliegtuig naar Nederland zijn gereisd en zou vervolgens op 16 oktober 1999 in België zijn aangekomen. U verklaarde zich vluchteling op 18 oktober 1999 en was hierbij niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Dient te worden opgemerkt dat gezien uw uiterst beperkt(e) kennis van Afghanistan aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit geen enkel geloof kan worden gehecht. Er moet vastgesteld dat u, die over geen enkel document beschikt dat toelaat uw identiteit en nationaliteit aan te tonen, in uw relaas onvoldoende elementen heeft aangebracht die aannemelijk maken dat u daadwerkelijk uit Afghanistan afkomstig bent.

Zo kan u, ten eerste, de in Afghanistan gangbare kalender (Perzische kalender) niet gebruiken maar hanteert u wel de Gregoriaanse kalender. Uw geboortedatum kent u wel in de Gregoriaanse maar niet in de Perzische kalender (p. 1 verhoorverslag CGVS). U weet niet in welk jaar we ons nu bevinden volgens de Perzische tijdsrekening (p. 1). Op de vraag wanneer u uw beweerde vaderland verliet antwoordt u enkel dat het in 1999 was, maar u weet niet welk jaar dit was in de kalender die gebruikt wordt in het land waarin u beweert 34 jaar te hebben geleefd (p. 1). Evenzo zijn de maanden van het Afghaanse jaar u onbekend (p. 1).

Uzelf verklaart tot de etnische groep van de Pashtouns te behoren. Gevraagd naar het eventuele bestaan van andere bevolkingsgroepen zegt u dat er nog "Ahmadzei, Afridi, Dariwan, Hindu's en Sikhs" zijn (p.2). De twee eerste groepen zijn echter subclans van de Pashtouns en het woord 'Dariwan' betekent niets anders dan 'Darisprekenden'. Welke bevolkingsgroepen tot deze Darisprekenden dan wel behoren, is u onbekend (p.2). Evenmin weet u welke etnische groep voornamelijk uit sjiitische moslims bestaat (p.2).

Ten derde is het uiterst bevreemdend dat u geen enkele van de Mujaheddinbewegingen kent die Afghanistan rijk is (p.2). U bent niet op de hoogte van welke Mujaheddingroepering in uw regio aan de macht was alvorens de Taliban op het toneel verschenen (p.5). Van de in uw streek nochtans zeer bekende krijgshier Hekmatyar weet u niet tot welke beweging hij behoort (p.5).

Tenslotte is uw geografische kennis van uw regio niet van die aard dat nog verder geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u er daadwerkelijk hebben gewoond. Wanneer u wordt gevraagd welke districten zich rond het uwe bevinden, antwoordt u: "Kunar, Kama en Kandahar" (p.6). Van deze drie klopt echter enkel de middelste. Op de vraag hoever Kandahar dan van uw dorp is, blijft u het antwoord schuldig (p.5). Verder wordt u de vraag gesteld waar de belangrijke districten Batikot, Rodath en Lalpur liggen. U antwoordt drie maal dat u het niet weet omdat u er nooit was (p.6). Van de dorpen rond het uwe kent u er slechts één (p.6). Gevraagd naar informatie over de nabij gelegen stad Jalalabad zegt u enkel: "Er is een brug over de Kabul-rivier en dan heb je Jalalabad". (p.6). Op gerichtere vragen blijft u stevast het antwoord schuldig. Dit geldt onder meer voor de vraag naar de naam van de bekende waterdam nabij Jalalabad, de lokatie van de Majid-Hazratan en de naam van enkele pleinen in de stad (p.7).

Bovenvermelde opmerkingen stellen uw beweerde nationaliteit en identiteit in een bedrieglijk daglicht. In de mate geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse afkomst, kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas dat zich in Afghanistan afspeelt. Uw asielaanvraag is bijgevolg onontvankelijk."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met haar lage scholingsgraad en zijn beslissing niet afdoende motiveerde doordat hij zich enkel steunde op "weinig overtuigende onvolkomenheden van verzoeker"; dat zij verder opmerkt dat, wat betreft de twijfel omtrent haar nationaliteit en identiteit, enkel een linguïstisch en/of een uitgebreid wetenschappelijk

onderzoek een onomkeerbaar uitsluitel hierover kan geven en dat van de commissaris-generaal kan worden verwacht dat hij zijn beslissing op zorgvuldigere wijze en met meer wetenschappelijke precisie motiveert;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met enige bepaling van voornoemd verdrag;

Overwegende dat, inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen nadeel heeft ondervonden; dat, nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij ook niet verduidelijkt, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zouden hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval vaststelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij omwille van de redenen vermeld

in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij haar gebrekkige kennis poogt te verklaren door het feit dat zij laag geschoold is; dat echter ook van personen die geen of weinig opleiding hebben genoten redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij een zekere basiskennis bezitten over hun land van herkomst; dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal een taalkundig of deskundig wetenschappelijk onderzoek had moeten uitvoeren om zekerheid te krijgen over haar nationaliteit en identiteit, maar zij evenwel niet betwist dat zij op vrijwel geen enkele vraag met betrekking tot haar land van herkomst en haar geboortestreek kon antwoorden; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.